

Na to se jameva meniti o drugih stvaréh in pes je kmalu pozabljen. Po kosilu se mislim odpeljati in prašam krčmarja za račun.

„Precej“ — pravi — stopi k omari, vzame iz nje košček krede, odgrne nekoliko prst na mizi in jame pisati: „Dva zrezka“ —

„Prosim“ — ga vstavim jaz — „kolikor se spominim, sem imel le enega.“

„Nič ne dé, je že taka navada pri meni,“ me zavrne in piše dalje vse po dvoje, tako, da je na ta način v svoji lastni gostilnici na moje stroške jedel in pil. Račun je bil vsled tega pa tudi jako zabeljen, toda jaz se nočem puliti s krčmarjem, temveč plačam vse, se vsedem na voz, kamor me gospodar krčmar lastnonožno spremi in tam pomaga nakupljeno robo primerno razdeliti po vozu, da bi mi ne bila na poti; potem prizdigne malo svojo kapico, mi želi srečno pot in da se kmalu zopet pripeljem, pozdravlja mojega očeta, se zasučje krog svoje akse ter majè proti hišnim vratam, jaz pa poženem konja in kmalu mi je mesto za hrbtom.

(Dalje prihodnjič.)

Za poduk in kratek čas.

* *Kdo je najbolje, kdo najslabeje plačan?* Neki Anglešk državnik je rekel: „Najbolje plačamo one, ki nas moré — generale; za temi one, ki ljudi slepijo — politikarje; za temi one, ki nas kratkočasijo — pevce in pevkine, plesalce in plesalke, muzikaše in gledišine igralce; — najslabeje pa one, ki nas v znoji svojega obraza podučujejo — učitelje“, — a rekli bi še, da one, ki nas v nevarnosti svojega življenja ozdravljajo — zdravnike.

„Škol. Prij.“

* V neki vasi Alzacije se bere napis na hiši, ki je vreden, da ga tudi v naš list prestavimo. Pač veliko modrosti za vsakdanje življenje je v sledečih vrsticah:

*V cerkvi pobožen,
Pri velikih gospodih nezaupen
Na ulicah spodoben,
Pri mizi zmeren,
Domá prijazen.
Kdor se drži teh pet reči,
Všeč je Bogu in ljudém!*

Mnogovrstne novice.

* *Rumenega snega* je prve dni tega meseca padlo veliko na več krajih Turčije, v Perziji in celó do Siroške puščave v Arabiji. V Bagdadu, enem največih Turških mest, je bilo tacega snega 1. sušca vse polno; rumen je bil, kakor da bi bil prah rumene ilovice potresen po njem. Enak rumen sneg je padal pred 10 leti prisenca meseca tudi na Šleskem, kjer so ga kemično preiskavali in našli, da rumena barva ni druga bila kakor prah Afrikanskih puščav. In tako je tudi sneg v gori imenovanih krajih Turčije in Perzije gotovo dobil rumeno barvo iz Afrike, od kodar so iz ondašnjih puščav siloviti viharji prah raznesli daleč okrog, ker je znano, da so ondi prve dni tega meseca hudi piši razsajali.

* *Petrograd lepo mesto.* Kakor časniki pripovedujejo, je Nj. velčanstvu cesarju našemu prestolno mesto Ruskega cara se tako dopalo, da je o pogledu njegovem začuden vskliknil: *Krasno mesto je res ta Petrograd!* In ko je gledal Rusko armado, da je rekel: vse žive dni nisem videl tacih junakov! — Na svečani smotri (paradi) so Ruski vojaki pozdravljali našega cesarja s klicem: „Zdravlje želajam!“ — Dalje piše „Pučki Pr.“ o go-

spodih, ki so cesarja našega spremljevali na Rusko, da so se vrnili vsi v Ruske bunde in kape zamotani domú, in iz samega Andrassy-a postal je pravi pravcati Rus; pred stricevo bundo ni bilo videti ne enega cifrastege Magjara. „Što čemo?“ — pravi „Puč. Pr.“ — „horeš moreš“ je rekel frater, pak je i tu tako; časti menjaju i običaje i navade.“

Naši dopisi.

Iz Trsta 15. marca. — V enem zadnjih listov „Sl. Naroda“ se je neki „nulla dies sine linea“ oglasil in na vse kripnje Rojansko čitalnico hvalil. Temu gospodu bi jaz rad povedal, da tukajšnji pošteni narodnjaki njegov dopis tako-le tolmačijo: „nullum verbum“ — — čem reči, nobene besede brez laži.* I bogme, taka je tudi. Evo dokaze. Dokler Rojanska čitalnica obstoji, od 21. junija l. 1868, sem jaz njen ud in dobro poznam vso njeno zgodovino. Sprva, dokler jej je bil predsednik gosp. Zor, on in gosp. Cegnar in gosp. Piano voditelji njeni, bila je vedno polna kmetov, mladih in starih obojega spôla; govorilo se je slovensko, in besede so bile lepe čestokrat. Potem je predsedstvo prišlo v kmečke roke g. Požar-a. Še vedno je pošteno napredovala. Potem se je bila nekako predružačila, predsedstvo se je oddalo vrlim narodnjakom. Še zmirom bilo je dobro. Al počasi, to je, zdaj skoro leto in dan, začela se je v njo vrvati vsake baže mešanica po stanu in narodnosti — in napredovala je res. Pa v čem? Preje se je mnogo napredlo v plesih, laščini in razprtiji. Da! zadnja igra bila je tako „napredna“, da med igro so rigali — po igri (o postu v slovenskem društvu!) plesali (v pohujšanje naroda našega ali morebiti v poduk?!) prepirali se tudi in žugali z „Ohrfeigen“! Na, to je lep napredek! Še nekaj. V Rojanski čitalnici ni čisto nič „fajn“ in „nobel“, če ne plešejo in sicer laških plesov, govorijo laško in če poštenega domačega kmeta po strani ne gledajo s psovko: „guarda là quei mostri di sciavi!“ Vrh tega pripelje marsikdo cel regiment oseb seboj, ki se šopirijo kakor petelini, če se pa za kak dober namen novci nabirajo, pa ne dadó beliča. Gosp. Ružička, odbornik, do grla sit takega napredka, se je po zadnji igri izbrisal iz društva in ž njim več drugih.

Tudi „nulla dies sine linea.“

Iz Gorice 15. marca. — Tukajšno katoliško-politično društvo, ki ga policija ni še zadušila kakor vaše Ljubljansko, je v zboru svojem 12. dne t. m. grofu Hohenuwartu in družnikom njegovim za pogumno brambo svobode katoliške cerkve enoglasno izreklo iskreno priznanje. Prav tako, kajti to je gotovo misel ogromne večine slovenskega naroda, in oni zborov sklep je bil pravi glas njegov. — „Sveti Veliki teden in Velika noč“ ali cerkvena opravila tega sv. časa — s pravili za duhovne in pojasnili za ljudstvo, se zove knjiga v latinskem in slovenskem jeziku, ki pride te dni tukaj na svetlo sestavljena po prof. Andr. Marušiču, znanem izvrstnem pisatelju slovenskem. Dobro došla bode obojni strani, za katero je zložena.

Iz Idrijskega loga 12. marca. — o — Brali smo v nekaterih časopisih o Laški zavarovalnici „L' unione“, ki ima svoj sedež v stolnem mestu Italijskega kraljestva. In res, tudi v naše kraje sta lansko leto priromala dva agenta asekurance. Na dušo sta, kakor Lah zna, go-

*) Prav tak dopis nam je danes došel iz Tržaške okolice od družih častitih rok, ko je bil že ta natisnjen; zato ga moramo odložiti in iz njega le povedati še to, da neki osmošolec Kenda je zvonec nosil med kričač iza ples!!!

Vred.